

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 4. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Sjælenes kontinentalplader

Thorvald Berthelsen Huds tektoniske plader Nye og udvalgte digte Forlaget Ravnerock 2018, 182 sider Af Jakob Brønnum De af Thorv...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden klassikerlæsninger, fra 1. jan. 2019 klummen En litterær refleksion, samt skønlitterære og essayistiske originaltekster

Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Flere indlæg fra Den smalle bog

- Lykke-Per som tidsbillede af Danmark Klassikerlæsning. Henrik Pontoppidan: "Lykke-Per", 1904/05. Bille August kommer i disse dage med en TV-serie og biografifilm, der er b...
- En klagesang, en protest Peter-Clement Woetmann: "Bag bakkerne, kysten. En klagesang", Kronstork 2017, 64 sider, 129 kr. Af Egil Hvid-Olsen Et enkeltstående...

søndag den 31. marts 2019

Resultatet af en hjerteoperation

Egon Clausen:

"Jeg er et træ. Vestjyske danmarksbilleder", Attika 2019, 96 sider, 200 kr.

Af Egil Hvid-Olsen

Det er sjældent, at en bogs tilblivelse begrundes så overbevisende som Egon Clausens "Jeg er et træ". Han lægger ud med et lille forord, hvori han gør rede for, hvilke tanker og indtryk, der fyldte ham ovenpå en hjerteoperation. Udsigten over København var pludselig blevet mere intens: "Hver morgen kom en måge og satte sig på rækværket udenfor vinduet som en hilsen ude fra Øresund, der strakte sig som et blankt og nypudset himmelspejl i det fjerne, og jeg genvandt langsomt min gamle jeg" (s. 8). Om aftenen kunne en dør, der stod på klem ind til hospitalsstuen, bringe ham tilbage til sin barndoms Vestjylland, hvor han lå i sin mosters soveværelse og gennem dørsprækken kunne høre velkendte stemmer ude fra køkkenet. Fortid og nutid blev til ét, ligesom tankerne kunne springe fra København til barndomsegnen på et nanosekund. "Hovedstad og provins udgjorde en enhed som jeg befandt mig i, og denne enhed var Danmark." I taknemmelighed over at have fået livet på ny skrev Clausen sin lille bog, der består af digte, kortprosa og billeder (primært akvareller).

Egnsbeskrivelser i billeder og ord

Egon Clausen flyttede i sin tid østpå til københavnsmrådet. Denne anmelder er en af de relativt få, der er flyttet den modsatte vej. Efter en opvækst i Virum og uddannelse i København flyttede jeg med min nyetablerede familie til Vestjylland, hvorved jeg lærte nogle af de steder, Egon Clausen skriver om og maler, at kende. I akvarellerne genkender jeg Blåvandshuk Fyr og den let skrånede strand, der er jævnet af bølgenes jættekrafter. Jeg genkender de forblæste graner på Kallesmærsk Hede, grøftekanten ved Oksby, gederamsen ved Nørholm Gods og mjødurten ved Varde Å, omend jeg ikke selv havde kunnet sætte navn på den hvide blomst. I teksterne genkender jeg det øde øvelsesterræn ved Grærup og bopladsen ved Myrthue. Til gengæld har jeg ikke lagt mærke til vindmøllerne ved Hemmet; måske fordi det ikke er min barndoms egn, og jeg derfor ikke fyldes af den samme frustration som Clausen over de høje vartegn for moderne, men bæredygtig industri.

Men ét er, hvad jeg genkender, noget andet, hvad bogen vil sige den, der ikke kender Vestjylland. Jeg tror, at Clausens

Forunderlige historier om rigtige dyr

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2019 (14)
 - ▼ marts (6)
 - [Resultatet af en hjerteoperation](#)
 - Min hånd 66 - En litterær refleksion
 - Forunderlige historier om rigtige dyr
 - Sjælenes kontinentalplader
 - Romanen er bestemt ikke lystlæsning
 - Forslag til en tekst på forældrenes gravsten
 - februar (4)
 - januar (4)
- 2018 (43)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

- antologi (1)
- boganmeldelse (61)
- dagbøger (1)
- digtsamling (21)
- En litterær refleksion (2)
- essay (3)
- eventyr (1)
- fabler (1)
- faglitteratur (8)
- klassikerlæsning (11)
- kortroman (2)
- kunstbog (4)
- lyrik (3)
- noveller (3)
- prosa (4)

-
 Fortielsens tyranni
 Karin Shakoorn:
 "Russerunge" EgoLibris
 2016, 318 sider, 299,95
 kr. Af Egil Hvid-Olsen
 "RUSSERUNGE" er en
 litterær perle af den dybt...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

Nettidsskrifter: Litteratur - Artikler og kritik

- Kornkammer
- Lithub
- [Litteraturnu](#)
- Modspor

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- Atlas Magasin
- Ikaros
- Kunsten nu
- Vink København

beskrivelse
 r vil vække
 nysgerrighe
 d og måske
 endda
 lokke flere
 til den
 smukke og
 barske del
 af
 kongeriget.

I tre korte kapitler fortæller han tilmed, hvordan turen derover kan forme sig. Storebælt udgør intet problem, med mindre man fyldes af den samme irritation som Clausen:

Og nu i stillekupé:
 Udsigten over bæltet blokeret
 af bærbare skærme, folk har travlt
 De rejser knap nok i Danmark,
 men googler sig gennem alverden
 Aldrig her. Altid langt væk
 i andre løse forbindelser,
 og pludselig lyder en stemme:
 "Næste station: Nyborg!" (s 14-15).

Efter en beskrivelse af Fyn følger en orkestrering af Esbjerg, der "er en symfoni. Hvert hus har sin egen tone, nogle har flere" (s. 18). Sådan begynder Clausen sin beskrivelse af landets femtestørste by. Han bevæger sig ud til havnen, svinger mod øst og når til banegården: "Fra perronerne rasler og fløjter det med kommen og gåen. På pladsen foran ligger dagbladet Vestkystens hus som et stykke klassisk modernitet. Såvel banegård som bladhus har karakter og spiller fint sammen i en egen bastant hverdagsrytme, men det er ikke et sted for længere ophold, og sådan skal det være, for transportmidler og nyheder er flygtige" (s. 18). Siden har Clausen bevæget sig lidt nord for Esbjerg, hvor en storm byder enhver form for beplantning op til rastløs dans:

Nu spiller det store orgel.
 Nu står himmel og jord i ét.
 Nu blæses verden et stykke
 Og det yderste turistkontor
 står i frydefuld fare for at gå til
 i sin egen reklames genstand (s. 31).

I digtet "Min traktorudsigt" sætter Clausen sig ind i de bekymringer, der kan fylde Udkants- eller smukkere: Vandkantsdanmarks befolkning. Hvor præcist han rammer, ved jeg ikke, men at de små bysamfund skal kæmpe for overlevelse er i hvert fald korrekt.

Så er det en helt anden situation, der udfolder sig i københavnerdigtet "Nordhavn", der blandt andet beskriver "hippe huse til højhastighedsfolket" (s. 72). En beslægtet bybeskrivelse findes i begyndelsen af digtet "Amager", hvor metrotoget går under betegnelsen "den elektriske larve" (s. 73).

Alderdommen tematiseret

Ud over natur- og bybeskrivelser tematiserer "Jeg er et træ" også alderdommen. I "Et lille komma" lægger en gammel

- prosadigt (1)
- roman (13)

Slå op i Den smalle bog

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Sidevisninger i alt

90,061

mand sig i fosterstilling og håber på at kunne sove stille ind i en intethed, der minder om den, han befandt sig i, inden han i sin tid blev til.

Selvom Egon Clausen nærmer sig de 80 år, er han dog stadig god for en aktuel kommentar som i digtet ”Ude og hjemme”. Her advarer han om, at fremmedfrygt kan gøre os fremmede for os selv.

I ”Oktober” ligger muligvis en af nøglerne til bogtitlen ”Jeg er et træ”. Der er efterårsforfald i digtet:

Hvor er den blå sommer?
Vender vi aldrig tilbage?
Findes der kun den hårde vej,
forrådnelsens, saltets,
grundstoffernes vej
tilbage til grenen,
til træet,
til skoven,
til lyset,
til livet? (s. 83).

Er den naturlige forrådnelse af det døde legeme et første led i et genbrug af kroppens bestanddele, så de kan give næring til eksempelvis et træ? Og er det derfor, Clausen identificerer sig med træet i bogens titel? Ligger der tilmed et opstandelseshåb, når han ikke slutter sit digt med ”...til træet”, men med ”...til lyset, til livet?” Det er i hvert fald sikkert, at det ikke kan gå, som det beskrives i digtet ”Hvordan går det?”, hvor den talende bliver yngre dag for dag:

Kiloerne rasler af mig, mens fedt forvandles til muskler.
Snart sidder mit gamle jakkesæt som det skal. (s. 87).

”Jeg er et træ” er en tekst- og billedlig lovprisning af en hovedstad, en provinsegn og et land. Samtidig er bogen en vemodig og smuk tilbageskuen, afbrudt af smånavne kommentarer om tidens nymodens påfund og kroppens manglende lydhørhed. Den er skrevet til enhver læser, der vil mindes om, hvor værdifuldt livet er.

Indsendt af [Unknown](#)

Ingen kommentarer:

Send en kommentar

Angiv din kommentar...

Kommenter som:

Google-konto ▼

Udgiv

Vis eksempel

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

